

Sygn. akt VC 1809/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 21 września 2021 r.

Sąd Rejonowy Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, V Wydział Cywilny w składzie: Przewodniczący: Sędzia Barbara Dolata

Protokolant:

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2021 r. w (...)

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. K. i A. K.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 10 128,47 zł (dziesięć tysięcy sto dwadzieścia osiem złotych czterdzieści siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

a) 9028,47 zł od dnia 5 października 2020 roku do dnia zapłaty,

b) 1100,00 zł od dnia 22 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty;

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 1 100 zł (jeden tysiąc sto złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 listopada 2020 roku do dnia zapłaty .

3. Zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę 5377,25 zł (pięć tysięcy trzysta siedemdziesiąt siedem złotych dwadzieścia pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sędzia Barbara Dolata

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 października 2020 r., wniesionym w dniu 2 listopada 2020 r., powodowie małżonkowie B. K. i A. K., reprezentowani przez adwokata, wniesli o wydanie nakazu zapłaty, na mocy którego sąd zobowiąże pozwanego (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. do zapłaty na rzecz powodów kwoty 10 128,47 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 9 028,47 zł od dnia 5 października 2020 r. do dnia zapłaty i od kwoty 1 100,00 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Wnieśli nadto o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych (k. 3 - 5 verte akt).

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 3 września 2020 r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w wyniku którego doszło do uszkodzenia pojazdu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność powodów. Sprawcą wypadku była osoba posiadająca obowiązkowe ubezpieczenie OC wykupione u pozwanego. Poszkodowani zgłosili pozwanemu szkodę. Pozwany dokonał oględzin samochodu, na podstawie których sporządził kosztorys naprawy, zgodnie z którym koszty naprawy pojazdu miały wynieść 6132,56 zł brutto. Taką kwotę pozwany wypłacił na rzecz powodów. Powodowie stwierdzili, że przyznana kwota odszkodowania została znacznie zaniżona, na dowód czego przedstawili m. in. prywatną opinię, za sporządzenie której zapłacili kwotę 1100,00 zł brutto. Poszkodowani uznali, że koszt naprawy ich pojazdu do stanu, w jakim znajdował się przed powstaniem szkody, wynosił 15 161,03 zł.

Zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2020 r. stwierdzono brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym (k. 39 akt).

W odpowiedzi na pozew z dnia 30 grudnia 2020 r. pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (k. 43 -52 akt).

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że w dniu 3 września 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powodów, za której skutki na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zawartej ze sprawcą kolizji, odpowiedzialność ponosi pozwany. Wskazał nadto, że na podstawie analizy uszkodzeń pojazdu i w oparciu o kalkulację naprawy przyznał i wypłacił, tytułem odszkodowania za koszty naprawy, łącznie kwotę 6 132,56 zł. Podkreślił, że wysokość kwoty odszkodowania została ustalona szacunkowo z wykorzystaniem systemów eksperckich, w oparciu o zgromadzoną dokumentację dotyczącą uszkodzeń pojazdu i uwzględniała ona technologię naprawy określoną przez producenta pojazdu. Pozwany podniósł, że oferował poszkodowanemu organizację i przeprowadzenie' naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci naprawczej (...), o czym szczegółowo informował poszkodowanego pismem z dnia 25 maja 2018 r., wskazując nadto konkretny zakład naprawczy. Poszkodowany nie skorzystał z propozycji zakładu ubezpieczeń, a naprawa taka, zdaniem pozwanego, przywróciłaby pojazd do stanu sprzed szkody. Ubezpieczyciel twierdził w świetle powyższego, że skoro poszkodowany nie skorzystał z propozycji pozwanego, pomimo tego, że ten proponował organizację pełnego procesu naprawy, z wyłączeniem we wszelkich czynnościach około naprawczych, tego rodzaju zachowanie i dokonanie cesji wierzytelności z oczywistych względów zwiększyło szkodę i stanowiło niełojalne zachowanie wobec pozwanego. Poszkodowany był bowiem zobowiązany do minimalizacji szkody i do współdziałania z dłużnikiem w wykonaniu zobowiązania. Ewentualne wydatki poniesione przez poszkodowanego, a przekraczające koszty naprawy zaproponowanej przez ubezpieczyciela, nie pozostawały w adekwatnym związku przyczynowym i nie można ich było uznać za ekonomicznie uzasadnione i celowe.

W piśmie procesowym z dnia 5 stycznia 2021 r. powodowie podtrzymali swoje stanowisko wyrażone w pozwie (k. 58 - 61 verte akt). Wskazali, że nie spoczywał na nich obowiązek naprawy pojazdu w sieci wskazanej przez pozwanego. Zaprzeczyli, aby ubezpieczyciel przedłożył listę warsztatów lub wskazał konkretny warsztat, w którym mogliby dokonać sprawnej i szybkiej naprawy. Zaprzeczyli, aby koszt sporządzenia prywatnej opinii był wygórowany.

W piśmie z dnia 12 kwietnia 2021 r. (k. 85 akt) powodowie odnieśli się do zarzutów pozwanego dotyczących faktury VAT za sporządzenie, na ich zlecenie, prywatnej opinii wskazując, że dla prawidłowego wystawienia faktury VAT nie jest koniecznym jej podpisanie przez wystawcę lub przyjmującego. W piśmie z dnia 15 kwietnia 2021 r. (k. 86 akt) powodowie złożyli zastrzeżenia z art. 162 k.p.c. do protokołu rozprawy z dnia 17 marca 2021r. (k. 72-73 akt).

W piśmie z dnia 31 maja 2021 r. (k. 122 - 122 verte akt) powodowie wnieśli zastrzeżenia do pisemnej opinii biegłego sądowego z dnia 23 kwietnia 2021 r. (k. 91-113 akt), kwestionując opinię w zakresie w jakim biegły uznał, że z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia możliwa była naprawa również na częściach „(...)”. Podkreślili, że uszkodzony pojazd posiadał wyłącznie części oryginalne. Pojazd został wyprodukowany w 2011 r. W przypadku samochodu powodów, z uwagi na fakt, że pojazd posiadał wyłącznie części oryginalne, a także z uwagi na fakt, że w chwili wypadku był stosunkowo nowy, naprawa pojazdu powinna odbyć się wyłącznie przy użyciu części „(...)”, a zatem części oryginalnych oznaczonych logo producenta pojazdu.

Postanowieniem z dnia 22 czerwca 2021 r. (k. 123 akt) przyznano biegłemu sądowemu wynagrodzenie za opinię sporządzoną w sprawie w kwocie 1010,25 zł, które nakazano wypłacić z zaliczki uiszczonej w tym celu przez powodów.

Zarządzeniem z dnia 22 czerwca 2021 r. (k. 123 verte akt) skierowano sprawę na posiedzenie niejawne w trybie art. 15 z.zs² ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. 2020.374),

celem zamknięcia rozprawy i wydania orzeczenia końcowego na tym posiedzeniu niejawnym. Wezwano strony do złożenia stanowisk końcowych.

W piśmie z dnia 12 lipca 2021 r. (k. 129 - 129 verte akt) powodowie oświadczyli, że podtrzymują dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podkreślono, że zastąpienie części oryginalnych nowymi nieoryginalnymi zawsze skutkuje spadkiem wartości pojazdów, może mieć wpływ na ich bezpieczeństwo i estetykę wykonanej naprawy. Zasadne było zatem dokonanie naprawy przy użyciu części nowych i oryginalnych, stanowiąc koszt ekonomicznie uzasadniony.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 września 2020 r. w (...) na ulicy (...) o godzinie 08:00 doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność B. K. A. K.. Odpowiedzialność za skutki kolizji, na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, zawartej ze sprawcą kolizji, ponosił pozwany (...) spółka akcyjna z siedzibą w W.. Sprawca kolizji A. P., jadąc ulicą (...) w (...) samochodem marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) za samochodem powodów, prowadzonym tego dnia przez B. K., nie zachował należytej ostrożności i uderzył w tylną część samochodu powódki, na skutek czego uszkodzeniu uległy klapa, zderzak, lampy, czujniki parkowania i szyba.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: wydruk z Centralnej Informacji KRS z dnia 20 września 2018 r. (k. 55 - 56 akt), oświadczenie sprawcy kolizji drogowej z dnia 3 września 2020 r. (k. 38 akt), zeznania powoda (k. 72 - 73 akt), zeznania powódki (k. 73 akt).

B. K. zgłosiła pozwanemu szkodę w dniu 3 września 2020 r., która została zarejestrowana pod numerem (...). Uszkodzeniu uległa pokrywa tylna, podłoga bagażnika, lampa tylna prawa, zderzak tylny, błotnik tylny prawy, pas tylny, błotnik tylny lewy, lampa tylna lewa. Pismem z dnia 4 września 2020 r. zakład ubezpieczeń potwierdził otrzymanie zgłoszenia szkody.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: akta szkody znajdujące się na płycie CD (k. 47 akt).

Pozwany dokonał oględzin pojazdu w dniu 7 października 2020 r., na podstawie którego został 10 września 2020 r. sporządzony kosztorys naprawy - ustalenie wysokości szkody nr (...), zgodnie z którym koszty naprawy uszkodzonego pojazdu miały wynieść (...),56 brutto.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: pisma pozwanego z dnia 15 września 2020 r. (k. 33 - 34 akt), ustalenie wysokości szkody przez pozwanego (k. 35 - 37 akt), akta szkody znajdujące się na płycie CD (k. 47 akt).

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady za skutki kolizji z dnia 3 września 2020 r. i wypłacił powodowi łącznie kwotę 6132,56 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy.

Okoliczność bezsporna, nadto dowód: wydruki - potwierdzenie przelewów (k. 31 - 32 akt).

Pojazd powodów został wyprodukowany w 2011 r. i został przez nich sprowadzony z (...) w (...) r. Przed szkodą w pojeździe nie były zamontowane inne części niż oryginalne. Pełna restytucja powinna odbyć się na częściach „(...)” producenta pojazdu. Z punktu widzenia technicznego i ekonomicznego możliwa była naprawa na częściach „(...)” i „(...)”.

Według systemu Audatex, przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych, pochodzących z sieci dealerskiej (...) oraz średniej stawki serwisów nieautoryzowanych rbh = 110,00 zł netto, przy zakresie uszkodzeń pojazdu powodów, jakie powstały na skutek kolizji z dnia 3 września 2020 r., koszt koniecznej naprawy uszkodzeń pojazdu wynosił 15 291,30 zł.

Według systemu Audatex, przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych, pochodzących z sieci dealerskiej (...) i „(...)” oraz średniej stawki serwisów nieautoryzowanych rbh = 110,00 zł netto, przy zakresie uszkodzeń pojazdu

powodów jakie powstały na skutek kolizji z dnia 3 września 2020 r., koszt koniecznej naprawy uszkodzeń pojazdu wynosił 13 354,20 zł.

Dowód: pisemna opinia biegłego sądowego w dziedzinie techniki samochodowej, kalkulacji warsztatowej i wyceny pojazdów analizy rachunków i kosztów naprawy pojazdów w tym A. i E. dr. inż. M. C. z dnia 23 kwietnia 2021 r. (k. 91-113 akt), zeznania powoda (k. 72 - 73 akt).

Na zlecenie powodów J. Ś. i K. Ś. z (...) Biura (...) sporządzili ocenę techniczno - ekonomiczną nr (...) z dnia 18 września 2020 r., celem określenia wartości szkody poniesionej przez poszkodowanych. Za wykonanie oceny techniczno - ekonomicznej nr (...) powodowie zapłacili gotówką kwotę 1100,00 zł brutto, zgodnie z fakturą VAT nr (...) z dnia 1 października 2020 r. Odpis opinii został doręczony pozwanemu wraz z fakturą VAT 21 grudnia 2020 r.

Okoliczność bezsporna, nadto **dowód:** ocena techniczno - ekonomiczna z dnia 18 września 2020 r. (k. 13 - 30 akt) wraz z zestawieniem kosztów wykonania opinii (k. 12 akt) oraz fakturą VAT nr (...) z dnia 1 października 2020 r. (k. 11 akt), zeznania powódki (k. 73 akt).

Powyższy stan faktyczny, częściowo bezsporny pomiędzy stronami, Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dowodów z dokumentów urzędowych, dokumentów prywatnych, zeznań powoda i powódki oraz opinii biegłego sądowego M. C..

Sąd uznał za wiarygodne zebrane w sprawie dokumenty prywatne, przypisując im znaczenie jakie wynika z art. 245 k.p.c., zgodnie z którym dokumenty prywatne stanowią dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Z art. 245 k.p.c. wynika zatem, iż dokument prywatny nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą oświadczeń w nich zawartych, a jedynie z domniemania, iż osoba podpisana złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dlatego też Sąd uznał za autentyczne dokumenty prywatne przedłożone przez strony i przyjął, iż osoby podpisane na tych dokumentach złożyły oświadczenia w nich zawarte.

Prywatna opinia sporządzona na zlecenie strony powodowej stanowiła jedynie stanowisko powodów, umotywowane z punktu widzenia konieczności zaczerpnięcia przez nich informacji specjalnych niezbędnych do ustalenia wysokości poniesionej przez nich szkody. Co oczywiste, sporządzona na zlecenie strony powodowej przed wszczęciem procesu i przedłożona w toku postępowania na uzasadnienie słuszności stanowiska strony, ekspertyza prywatna nie stanowiła opinii biegłego.

Podkreślić należy, że strona pozwana kwestionowała prawidłowość wystawienia faktury VAT za sporządzenie prywatnej ekspertyzy, znamienne jednak, że strona pozwana nie kwestionowała faktu, iż ww. dokument został w ogóle wystawiony, a tym bardziej nie kwestionowała, że kwota 1100,00 zł została przez powodów uiszczona, ani że opinia została sporządzona. Tym samym powyższe okoliczności uznać należało za przyznane. Ponadto zeznaniom strony powodowej dano wiarę w pełni w powyższym zakresie, wobec powyższego zbędne było przeprowadzanie nadto dowodu z zeznań świadka J. Ś., na fakt sporządzenia oceny techniczno - ekonomicznej i uiszczenia przez powodów wynagrodzenia za wykonaną pracę. Powodowie przedstawili do akt opinię prywatną jaką uzyskali z (...) B. rzeczoznawców Samochodowych a jest oczywiste, że by nią nie dysponowali, gdyby nie zapłacili za jej wydanie. W zakresie podnoszonych przez stronę pozwaną zastrzeżeń do faktury VAT wskazać należy, że przepis art. 106e ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług wskazuje, jakie faktura powinna zawierać dane. Katalog wskazanych tam danych jest katalogiem otwartym, wobec powyższego wystawca może umieścić na fakturze dodatkowe elementy jak podpis i pieczętki, ale nie musi. Odróżnić bowiem należy funkcję faktury VAT jako dowodu księgowego od dowodu w procesie cywilnym. Okoliczność, że na fakturze VAT brak jest podpisów stron umowy nie niweczy jej mocy dowodowej. Faktura VAT stanowi bowiem wówczas w procesie jeden z wielu dowodów przeprowadzanych na okoliczność zawarcia umowy i wypłaty wynagrodzenia. Jak już wskazano, treść faktury VAT znalazła potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w tym w zeznaniach powodów. Faktura VAT nie była wygórowana. Sąd oceniając zgromadzony materiał dowodowy, przez pryzmat wiedzy i zasad doświadczenia życiowego nie znalazł podstaw do uznania, iż ekspertyza została dla powodów sporządzona za darmo, a kwota 1100,00 zł nie

została efektywnie wydatkowana przez stronę powodową. Tym niemniej jeszcze raz podkreślić należy, że pozwany nie zaprzeczył, że powodowie zapłacili za sporządzenie ekspertyzy kwotę 1100,00 zł.

Za wiarygodne Sąd uznał również wydruki komputerowe na podstawie art. 309 k.p.c., przyjmując, że odzwierciedlają one treść rzeczywistych danych. Żadna ze stron nie podniosła zarzutu nieautentyczności ww. wydruków.

Sąd w całości dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom urzędowym. Zostały sporządzone w przepisanej formie, przez właściwe organy. Nie były kwestionowane przez żadną ze stron.

W całości dano wiarę również zeznaniom powoda i powódki. Zeznania te były spontaniczne, spójne, korespondowały w pełni z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Za przydatną dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd uznał opinię sporządzoną przez biegłego sądowego M. C.. Oceniając opinię biegłego Sąd miał na uwadze, że zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: ICKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64), które to orzeczenie Sąd w niniejszym składzie podziela, opinia biegłego podlega ocenie - przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 roku, V CKN 1354/00). Kierując się tymi wskazaniem Sąd uznał, że przedmiotowa opinia została sporządzona w sposób rzetelny, jasny i spójny, przez osobę posiadającą odpowiednie kompetencje do jej przygotowania. Wskazywała metodykę opracowania, sposób badań, które doprowadziły biegłego do wysnucia ostatecznych wniosków. Wnioski końcowe pisemnej opinii zostały sformułowane w sposób jednoznaczny i kategoryczny, były wyczerpujące i zostały dostatecznie umotywowane. Powyższa opinia stanowiła logiczną całość. Pozwany nie złożył zarzutów do opinii biegłego sądowego. Zarzuty strony powodowej sprowadzały się do kwestionowania możliwości wskazanej przez biegłego naprawy również na częściach (...). Opinii dano przymiot pełnej wiarygodności, Sąd ocenił wnioski biegłego jako uprawnione i w pełni prawidłowo uargumentowane. Żadna ze stron nie wniosła o powołanie kolejnego biegłego sądowego, tej samej bądź innej specjalności.

Za niecelowe Sąd uznał wnioski dowodowe pozwanego zmierzające do ustalenia czy powodowie naprawili pojazd w zakresie kalkulacji sporządzonej przez pozwanego oraz w jakim warsztacie to nastąpiło albowiem nie miało to znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Poszkodowany nie ma obowiązku naprawy pojazdu po szkodzie. Wysokość odszkodowania może być wyliczona kalkulacyjnie.

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo okazało się zasadne w przeważającej części.

W pierwszej kolejności Sąd zważył, że w niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, iż powodowie byli legitymowani do dochodzenia objętej pozwem należności. Kodeks cywilny nie definiuje wprawdzie pojęcia wierzyciel *explicite*, niemniej jednak z treści art. 353 § 1 k.c., który stanowi, że zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić wynika, iż wierzycielem jest osoba uprawniona do żądania spełnienia świadczenia od dłużnika.

Dochodzenie odszkodowania z tytułu szkody poniesionej w związku z uszkodzeniem pojazdu nie jest uzależnione od faktycznego opłacenia kosztów naprawy pojazdu, ale od wykazania uszczerbku w majątku w związku z przewidywanymi kosztami naprawy, nawet jeżeli naprawy te nie zostały jeszcze dokonane (por. wyrok SN z dnia 16 stycznia 2002 /-, IV CKN 635/2000; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, 111 CZP 5/11).

Nie było przedmiotem sporu, że powodowie ponieśli szkodę w związku z kolizją z dnia 3 września 2020 r. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady za skutki ww. zdarzenia, wypłacając przed wszczęciem procesu część odszkodowania. Strona powodowa wykazała w toku niniejszego postępowania, że poniosła szkodę z tytułu

koniecznych kosztów naprawy w wysokości 15 291,30 zł, Sąd nie mógł jednak orzec ponad żądanie (art. 321 §1 k.p.c.). Ponadto zasadne w ocenie Sądu było domaganie się przez powodów od zakładu ubezpieczeń zwrotu kosztu poniesionego celem sporządzenia prywatnej ekspertyzy. Wycena sporządzona bowiem przez zakład ubezpieczeń, który winien działać profesjonalnie, była nawet dla laików i osób nie prowadzących działalności gospodarczej w zakresie napraw pojazdów rażąco zaniżona. W ocenie Sądu uzasadnione było sięgnięcie przez powodów do opinii prywatnej, celem ustalenia jakiego rzędu szkodę ponieśli i jakiej kwoty potrzebują do naprawy pojazdu. Dopiero bowiem ekspertyza techniczna pozwoliła im określić wysokość szkody i stanowiła przyczynek do podjęcia decyzji w przedmiocie wszczęcia procesu i sprecyzowania zakresu żądania, bez narażania się na zarzut pochopnego lub lekkomyślnego kierowania sprawą do Sądu. Sąd w niniejszym składzie podzieliła stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone na wniosek Rzecznika (...) w uchwale z dnia 2 września 2019 r. (sygn. akt III CZP 99/18), że poszkodowani mają prawo do żądania pokrywania z OC komunikacyjnego kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, która okazała się, jak w niniejszej sprawie, niezbędna do efektywnego dochodzenia odszkodowania. Prywatna ekspertyza pozwoliła bowiem powodom ocenić, że pozwany zaniżył koszty naprawy uszkodzonego pojazdu blisko trzykrotnie i na jej podstawie wywieść efektywnie powództwo w tym zakresie, zgodnym z treścią opinii.

Jak już wskazano na etapie omawiania dowodów, pozwany przed wszczęciem procesu uznał roszczenie powodów co do zasady, nie kwestionując ich uprawienia do domagania się zwrotu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu. Nie była kwestionowana okoliczność także w toku procesu, że powodowie nie ponosili odpowiedzialności za skutki kolizji. Istota sporu sprowadzała się zatem do ustalenia wysokości kosztów naprawy, czyli zakresu odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela, co do szkody doznanej przez poszkodowanych.

Po przesądzeniu legitymacji powodów Sąd zważył, że odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela w niniejszej sprawie wynikała z art. 822 k.c. oraz z przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zgodnie z treścią art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z treścią art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Przepis art. 19 ust. 1 przywołanej ustawy stanowi, że poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zgodnie zaś z treścią art. 34 ust. 1 cyt. ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Odpowiedzialność ubezpieczonego sprawcy szkody wynikała natomiast z art. 436 § 2 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu, w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Również tylko na zasadach ogólnych osoby te są odpowiedzialne za szkody wyrządzone tym, których przewożą z grzeczności.

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy wskazać należy, że w sprawie było bezsporne, że w dniu 3 września 2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której doszło do uszkodzenia pojazdu (...) (...) stanowiącego własność powodów.

W przedmiotowej sprawie powodowie domagali się od pozwanego łącznie zasądzenia na swoją rzecz kwoty 10 128,47 zł, w tym 9028,47 zł tytułem odszkodowania za koszty naprawy pojazdu, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 5 października 2020r. do dnia zapłaty. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynikało, iż zgodnie z systemem A., przy zastosowaniu cen nowych części oryginalnych, pochodzących z sieci dealerskiej (...) oraz średniej stawki serwisów nieautoryzowanych rbh = 110,00 zł netto, przy zakresie uszkodzeń pojazdu powodów, jakie powstały na skutek kolizji z dnia 3 września 2020 r., koszt koniecznej naprawy uszkodzeń pojazdu wynosił 15291,30 zł. Poza sporem pozostawało, że pozwany przed wszczęciem procesu tytułem odszkodowania za koszty naprawy zapłacił powodom łącznie kwotę 6132,56 zł. Powodowie nie przyczynili się do zwiększenia zakresu szkody, która została zgłoszona niezwłocznie, a stosownie do art. 817 §1 k.c.w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK ubezpieczyciel zobowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty zawiadomienia o wypadku. Nie zaistniały szczególne okoliczności przemawiające za wydłużeniem ww. terminu. Powodowie mogli zatem domagać się odsetek od dnia 5 października 2020 r.

Zgodnie z treścią art. 36 ust. 1 w zw. z art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń odpowiadającego w ramach ubezpieczenia OC za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, a górną granicę kwotową stanowi suma gwarancyjna. W miejscu tym należy przywołać stanowisko Sądu Najwyższego (por. uchwała składu siedmiu sędziów SN z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt III CZP 75/11'), że reguły odpowiedzialności ubezpieczyciela w takiej sytuacji niosą ze sobą zasadę pełnego odszkodowania ubezpieczyciela, w granicach adekwatnego związku przyczynowego, z ograniczeniem jedynie do wysokości przewidzianej sumy gwarancyjnej. Z powyższego wynika zatem, że zakres akcesoryjnej odpowiedzialności ubezpieczyciela pokrywa się zasadniczo z zakresem odpowiedzialności cywilnoprawnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym - wynikającym z przepisów Kodeksu cywilnego określających zakres odpowiedzialności odszkodowawczej. Zgodnie natomiast z treścią art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z kolei art. 361 § 2 k.c. przewiduje odpowiedzialność także za straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć w przypadku, gdyby szkody mu nie wyrządzono. Z przywołanych przepisów wynika zasada pełnej odpowiedzialności za szkodę.

Odnośnie kosztów naprawy pojazdu (por. uchwała Sądu Najwyższego (7) z dnia 12 kwietnia 2012 r. sygn. III CZP 80/11}, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Jedynie jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi. W uzasadnieniu tego poglądu Sąd Najwyższy wskazał, że wysokość odszkodowania należnego z tytułu uszkodzenia pojazdu powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Sąd Najwyższy wskazał przy tym, że chodzi o przywrócenie do stanu sprzed wyrządzenia szkody pojazdu jako całości. Przywrócenie do stanu poprzedniego oznacza wobec tego, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Pozwany jest przy tym odpowiedzialny za jedynie normalne następstwa zdarzenia powodującego szkodę. Pozwany zakład ubezpieczeń jest profesjonalistą, powinien działać rzetelnie i dążyć do niedoprowadzania do sytuacji, w której strona jest zmuszona, w celu uzyskania odszkodowania w pełnym zakresie, występować na drogę sądową.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, aby pojazd powodów przed kolizją z dnia 3 września 2020 r. był naprawiany bądź aby w pojeździe zamontowane były części inne niż oryginalne. Dlatego pełna restytucja szkody powinna odbyć się na częściach O producenta pojazdu. (...) ile bowiem z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia możliwa była naprawa na częściach O i (...), o tyle naprawa na częściach oryginalnych nie prowadziła w opisanym przypadku do wzbogacenia powodów, czy była zbędna. Skoro bowiem odszkodowanie ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna

pokrywać wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne do przywrócenia stanu poprzedniego pojazdu.

Na żądanie powodów, nie wyrażających zgody na naprawę na częściach zamiennych proponowanych przez pozwanego, odszkodowanie powinno obejmować koszt nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Niezasadny był również zarzut strony pozwanej przyczynienia się powodów do zwiększenia rozmiaru szkody, poprzez nieskorzystanie z możliwości naprawy pojazdu w sieci naprawczej (...) S.A. Pozwany w pismach procesowych twierdził, że oferował poszkodowanemu organizację i przeprowadzenie naprawy pojazdu w powyższej sieci, a nawet wskazywał konkretne punkty, jednakże twierdzenia te nie znalazły potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Ponadto naprawa proponowana przez pozwanego miałyby zostać przeprowadzona przy użyciu części P i (...), a więc niższej jakości niż części oznaczone O (k. 36v).. Wobec powyższego poszkodowani zwrócili się w tym zakresie do podmiotów oferujących swe usługi na rynku, nie mieli przy tym obowiązku poszukiwania najtańszego podmiotu. Koszt naprawy pojazdu obejmuje uśrednione stawki, nie jest wygórowany i odpowiada zakresowi uszkodzeń samochodu.

W świetle powyższego, o ile zatem nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i jej rozmiarów (art. 345 § 2 k.c., i art. 826 § 1 k.c.), o tyle w niniejszej sprawie kwota dochodzona pozwem była uzasadniona, a powodowie wykazali stosownie do art. 6 k.c. zasadność powództwa.

Zasadne było żądanie powodów do refundacji kosztów poniesionych na opinię prywatną. Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w punkcie I tenoru wyroku, w punkcie (...) lljrddalając powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1100,00 zł od dnia wytoczenia powództwa (2 listopada 2020 r.) do dnia 21 grudnia 2020 r. Strona pozwana odpis pozwu wraz z załącznikami otrzymała dopiero bowiem w dniu 21 grudnia 2020 r., a zatem odsetek od kwoty 1100,00 zł powodowie mogli domagać się dopiero od dnia 22 grudnia 2020 r. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynikało, aby strona pozwana przed tym dniem wiedziała o żądaniu powodów do zwrotu koszty 1 100 zł z tytułu opinii prywatnej ani aby powodowie wzywali pozwanego do zwrotu tej należności. Wobec powyższego, stosownie do treści art. 455 k.c., trudno uznać, aby przed dniem 22 grudnia 2020 r. świadczenie co do kwoty 1100,00 zł było wymagalne, a w związku z tym aby powodowie mogli domagać się odsetek od tej kwoty od daty wcześniejszej niż data doręczenia. Doręczenie pozwu z określonym w nim żądaniem zwrotu kwoty 1100,00 zł stanowiło dopiero wezwanie ubezpieczyciela do spełnienia świadczenia zgodnie z art. 455 k.c.

(...) kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., obciążając nimi w całości pozwanego. Strona powodowa uległa bowiem jedynie co do nieznaczącej części swego żądania. Na zasądzoną w punkcie III kwotę 5377,25 zł złożyła się kwota 750,00 zł uiszczona przez powodów tytułem opłaty sądowej od pozwu art. 13 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych,), 3600,00 zł wynagrodzenia pełnomocnika powodów będącego radcą prawnym (§2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie), 17,00 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (załącznik do ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej) i 1010,25 zł z tytułu wynagrodzenia biegłego).

Powodowie na poczet wynagrodzenia biegłego uiszcili zaliczkę w kwocie 1200,00 zł, zatem do zwrotu jako niewykorzystana zaliczka, po pokryciu kosztów opinii w wysokości 1010,25 zł, pozostała kwota 189,75 zł. .

Sędzia Barbara Dolata